

POZDRAVNI GOVOR POTPREDSEDNIKA SKUPŠTINE OPŠTINE NOVOG SADA

Drugice i drugovi,

Počastvovana sam prijatnom dužnošću da u ime grada Novog Sada pozdravim učesnike, goste i organizatore II naučnog skupa Saveza društava za antičke studije.

Uz dobrodošlicu i želje za uspešan rad ovog skupa, želimo vam i lepe, sadržajne časove boravka u gradu domaćinu.

Novi Sad je grad duge kulturne tradicije. Novosadsko školstvo evoluiralo od 1831. godine, od latinoslovenske škole, preko Karlovačke i Novosadske gimnazije, do široke mreže srednjih škola u kojima se danas obrazuju učenici svih zanimanja za koje smo se u Pokrajini opredelili. Više i visoko školstvo svojim počecima datira od 1946. godine osnivanjem Više pedagoške škole, da bi u širokom zamahu od 1954. osnivanjem Filozofskog i Poljoprivrednog fakulteta izrastao 1960. godine Novosadski univerzitet, sa svim bogatstvom disciplina, sa dobrim sluhom za sveukupnost potreba našeg samoupravnog sistema.

Antičke studije, ime kojim ste lepo zaodneli multidisciplinarnost, za Vojvodinu su od izuzetnog značaja. U vojvodanskoj zemlji svaka dublje zaorana brazda, svaka bujica naglih kiša, može da znači susret sa tim dalekim vremenom.

Očekujemo da će ovaj naučni skup bogatstvom tema i aktuelnošću sadržaja dati bitan i užestručni i opštedruštveni doprinos.

Želimo vam uspeha neposredno sa Simpozijuma, a takođe i u vašem budućem radu.

Vera Banić-Carić, Novi Sad.

POZDRAVNI GOVOR DEKANA FILOZOFSKOG FAKULTETA U NOVOM SADU

Drage kolegice i drage kolege, radostan sam što mogu da Vas pozdravim u ime Filozofskog fakulteta i Univerziteta u Novom Sadu, da Vas pozdravim na prvoj i najstarijoj školi i istovremeno u najnovijem zdanju ovog Univerziteta, koje će vam, nadam se, pružiti dovoljno uslova i udobnosti za uspešan i plodonosan rad.

Nema valjda ništa prirodnije od toga što se jedan ovako značajan skup Saveza društava za antičke studije održava u Novom Sadu, u Vojvodini, i što mu je pri tom domaćin Filozofski fakultet — centar najvišeg humanističkog obrazovanja u ovoj Pokrajini.

Vojvodina je decenijama, pa i vekovima, bila jedan od značajnih centara i klevki klasičnog obrazovanja u našim zemljama. Kao u svim školama u Habsburškoj monarhiji, tako su se i u školama na

teritoriji današnje Vojvodine, klasični jezici temeljno učili i brižljivo negovali još u prvoj polovini XVIII veka. Kao jezik obrazovanja i administracije, latinski jezik je bio u širokoj upotrebi sve do sredine XIX veka, a značaj, naročito u intelektualnom životu, nije izgubio ni docnije. U takvim uslovima, Vojvodina je u toku XVIII, XIX i na početku XX veka dala niz znamenitih nosilaca i predstavnika klasičnog duha i učenosti kod nas: od Zaharija Orfelina i Dositeja, preko Aleksija Vezilića, Avrama Mrazovića i Lukijana Mušickog, do Anice Savić-Rebac.

U školama Vojvodine klasična literatura se čitala i proučavala s najvećom pažnjom. Pre dva veka ovde su se *Omir* i *Ovidije*, ne samo čitali u originalu, već i prevodili i podrobno „tolkovali“ na starogrčkom, odnosno latinskom jeziku. I tako kroz čitavo XIX stoleće. A još su dedovi naše generacije na svojim velikim maturama lako i tečno prevodili književne tekstove sa starogrčkog na latinski jezik i obratno.

Danas, kao da smo vekovima daleko od tih vremena. Ona se, sigurno, više nikad neće vratiti. Savremeni čovek mora, tokom čitavog svog života, da savlađuje ogromna i ogromno raznovrsna znanja, tako da nikad više neće imati toliko vremena da posvećuje klasičnim izvorima svoje (evropske) kulture, kao nekad. Pa, ipak, može li i sme li on potpuno zanemariti ta izvorišta? Može li zamisliti humanističko obrazovanje, kao bitnu komponentu humanizacije društava — kojoj toliko teže današnji naraštaji širom sveta — bez poznavanja onog duha i one kulture na kojima počiva čitava naša civilizacija? Mnoge činjenice govore da je danas i kod nas, ali i mnogo šire od toga, uveliko pomućen jasan stav o značaju i nezamenljivoj ulozi humanističkih nauka u očovečenju društva. Uprkos tome, ja verujem da će humanistička kultura i obrazovanje odoleti svim napastima savremenih intelektualnih, ideoloških i drugih pomodnosti, koje agresivno nasrću na temelje evropske civilizacije kojoj i mi i naš društveni sistem pripadamo.

Ovaj moj optimizam potiče otuda što mi se čini da one najpozitivnije vrednosti tradicionalnog obrazovanja, naročito visokog i najvišeg, koje su se proveravale kroz vekove, nisu mogle biti ničim boljim zamenjene ni u jednoj dosadašnjoj reformi, ili „revoluciji“, kulture i obrazovanja, ma koliko one radikalne i burne bile. Obrazovanje u celini, a univerzitetsko u prvom redu, u čitavom svetu se danas suočava sa velikim dilemama i nedoumicama. Tražiće puteve svog preobražaja, svog nužnog prilagođavanja uveliko izmenjenim potrebama savremenog sveta, današnji univerzitet i školstvo uopšte, ne samo da neće uništiti klasično humanističko obrazovanje, već će ga morati i reafirmisati. U protivnom, biće nosilac opasne tendencije otuđenja i i dehumanizacije sveta. S uverenjem da će naša epoha izbeći takvu pretnju i da smo u borbi protiv nje svi pozvani da damo doprinos, ja Vas još jednom pozdravljam i želim vam prijatan boravak i uspešan rad pod ovim krovom.